

- 1 Prin sentința penală din data de 14.02.2018, inculpatul major a fost condamnat la pedeapsa de 6 luni închisoare pentru săvârșirea la data de 24.05.2017 a infracțiunii de furt prevăzut de art. 228 alin. 1 din Codul penal, iar în baza art. 67 alin.1 i-au fost interzise ca pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit.a, b C.pen., pe o perioadă de 1 an după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii, precum și pedeapsa accesorie în limitele prevăzute de lege. Din fișa de cazier a rezultat că anterior, prin sentința penală definitivă la data de 14.12.2016 s-a dispus condamnarea acestui inculpat la pedeapsa de 9 luni închisoare cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe un termen de supraveghere de 2 ani și la pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit. a și b din Codul penal, pe o durată de 1 an. În legătură cu pedeapsa complementară, în cazul pluralității de infracțiuni rezultată raportat la fișa de cazier judiciar, instanța va dispune:
- A. în baza art. 45 alin. 3 lit. a din Codul penal aplicarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 alin.1 lit. a, b din Codul penal pe o durată de 1 an, pe care în baza art. 45 alin. 4 din Codul penal o constată ca fiind executată;
 - B. în baza 45 alin. 3 lit. b din Codul penal, partea neexecutată la data de 24.05.2017 din pedeapsa complementară indicată în fișa de cazier judiciar, se adaugă la pedeapsa complementară aplicată pentru infracțiunea de furt;
 - C. în baza art. 45 alin. 1 din Codul penal, inculpatul va executa doar pedeapsa complementară aplicată pentru comiterea infracțiunii de furt, fără a fi avută în vedere pedeapsa complementară indicată în cazierul judiciar.
- 2 În fapt, procurorul a reținut prin actul de sesizare al instanței de judecată faptul că inculpatul F.I. a luat hotărârea de a acosta persoane de sex feminin și de a întreține împotriva voinței acestora acte de natură sexuală, scop în care a identificat un imobil dezafectat în care locuiau două persoane. Inculpatul s-a deplasat în acel loc unde i-a găsit pe inculpații N.C. și A.C. pe care nu îi cunoștea și care se aflau sub influența alcoolului. Inculpatul F.I. le-a solicitat celor doi inculpați să-i permită să aducă în imobil o prostituată cu care să întrețină acte de natură sexuală, întrebându-i și dacă aceștia doresc să le cumpere băutură. Cei doi inculpați, N.C. și A.C. au fost de acord iar inculpatul a revenit cu băutura cumpărată pentru aceștia. Ulterior, inculpatul F.I. a plecat din imobil, a abordat o persoană de sex feminin pe care a adus-o cu forța în imobil în scopul de a întreține acte sexuale cu aceasta. Cei doi inculpați i-au observat pe cei doi în momentul în care au intrat în imobil și cunoscând cele precizate de inculpatul F.I. cu privire la persoana de sex feminin și scopul pentru care aceasta se afla acolo au părăsit clădirea. După mai multe minute, inculpații N.C. și A.C. au revenit în imobil și au observat cum inculpatul F.I. întreține acte de natură sexuală cu persoana de sex feminin. Inculpatul F.I. i-a întrebat pe cei doi dacă doresc să întrețină raporturi sexuale cu persoana de sex feminin însă aceștia au refuzat. Înainte de a pleca din imobil, inculpatul F.I. a lovit-o de câteva ori pe persoana vătămată, cei doi inculpați observând lovituri pe fața acesteia după ce inculpatul F.I. a părăsit imobilul. În acel moment, persoana vătămată care plângea le-a spus celor doi inculpați că a fost obligată să întrețină raporturi sexuale, însă cei doi au replicat că inculpatul F.I. le-a spus doar că va aduce o prostituată acolo și i-au cerut să plece, ajutând-o cu o pereche de pantofi. Persoana vătămată a leșinat, iar N.C. și A.C. au părăsit imobilul. Fapta comisă de inculpații N.C. și A.C. constituie, potrivit instanței de judecată:
- A. complicitate la viol, prin punerea la dispoziție inculpatului F.I. imobilul, prin faptul că nu au întrerupt actele de natură sexuală și că au întărit astfel rezoluția infracțională a autorului prin prezența fizică a lor în camera unde se desfășura fapta;
 - B. lăsarea fără ajutor a unei persoane aflate în dificultate, întrucât după plecarea inculpatului F.I. au aflat despre viol, nu au acordat ajutor persoanei vătămate și nu au anunțat organele de poliție;
 - C. favorizarea făptuitorului prin ajutorul dat autorului infracțiunii de viol despre care au aflat din relatările persoanei vătămate.

- 3 Prin sentința penală din data de 3.02.2020 s-a dispus condamnarea inculpatului la pedeapsa de 2000 de lei amendă, (200 zile-amendă și suma de 10 lei corespunzătoare unei zile-amendă) pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 274 din Codul penal. În fapt s-a reținut că la data de 12.08.2018 inculpatul a amenințat cu moartea pe persoana vătămată din cauză că anterior aceasta formulase plângere penală împotriva inculpatului. Din fișa de cazier judiciar a rezultat că prin sentința penală definitivă la data de 10 ianuarie 2018 inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 192 alin. 1 din Codul penal, cu suspendarea executării acesteia sub supraveghere, pe un termen de supraveghere de 4 ani. De asemenea, prin sentința penală definitivă la data de 10 ianuarie 2020 inculpatul a fost condamnat pentru infracțiunea de amenințare (data faptei 1. 09. 2018) la pedeapsa amenzii în cuantum de 2400 de lei, respectiv 120 zile-amendă și 20 de lei cuantumului unei zile-amendă. În ceea ce privește pluralitatea de infracțiuni rezultată raportat la fișa de cazier judiciar, instanța a hotărât printre altele:
- revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere, întrucât infracțiunea prevăzută de art. 274 din Codul penal a fost comisă înăuntrul termenului de supraveghere;
 - suspendarea executării pedepsei amenzii, având în vedere faptul că executarea acesteia ar fi incompatibilă cu suspendarea executării pedepsei închisorii sub supraveghere, pe care nu o revocă;
 - în cazul celor două infracțiuni concurente pentru care s-au aplicat pedepse cu amendă, pentru stabilirea pedepsei rezultante este necesar să se aplice regulile concursului de infracțiuni, atât în ceea ce privește pedeapsa rezultantă din punct de vedere al sumelor de bani pe care inculpatul le are de achitat, cât și din punct de vedere al numărului de zile-amendă aferente acestora.
- 4 Prin cererea de reabilitare formulată în cursul lunii iunie 2016, petentul condamnat a solicitat reabilitarea sa cu privire la condamnarea dispusă prin sentința penală definitivă la data de 02.04.2001, prin care acesta a fost condamnat la pedeapsa rezultantă de 5 ani și 1 lună închisoare, urmare a contopirii a două pedepse de 4 ani, respectiv 3 ani, cu aplicarea pedepsei celei mai grele de 4 ani și a unui spor de pedeapsă de 1 an și 1 lună închisoare. Condamnatul a fost încarcerat în perioada 04.09.2002 – 03.12.2005, când a fost liberat condiționat în baza sentinței penale definitivă prin nerecurare, la data 17.12.2005, cu un rest rămas de executat de 555 zile de închisoare. Din datele comunicate de biroul executări penale, pedeapsa se consideră executată la data de 25.06.2006. Prin ordonanța procurorului din iunie 2014 s-a dispus o soluție de clasare pentru infracțiunea de lovire, întrucât s-a reținut că fapta a fost comisă în legitimă apărare. Față de această situație:
- termenul de reabilitare se stabilește în raport cu pedeapsa rezultantă de 5 ani și 1 lună și curge de la data la care aceasta se consideră executată;
 - instanța va soluționa cauza în conformitate cu condițiile reabilitării judecătorești prevăzute de Codul penal în vigoare, lege penală mai favorabilă în raport cu vechiul Cod penal;
 - nu sunt întrunite condițiile reabilitării prevăzute de art. 168 alin. 1 lit. b din Codul penal, întrucât în înăuntrul termenului de reabilitare condamnatul a comis o altă infracțiune.
- 5 Prin sentința penală din data de 01 ianuarie 2017 inculpatul a fost condamnat la pedeapsa rezultantă de 8 ani închisoare pentru comiterea a șase infracțiuni de înșelăciune, în concurs real, fiind reținut că, în perioada iulie 2014 - decembrie 2015, inculpatul a indus în eroare 6 persoane vătămate, promițându-le în mod mincinos obținerea unor locuri de muncă în străinătate, obținând de la fiecare câte 1000 lei. Împotriva acestei sentințe au declarat apeluri procurorul și inculpatul. La termenul de judecată în apel din 17 noiembrie 2017, inculpatul a solicitat schimbarea de încadrare juridică din 6 infracțiuni de înșelăciune într-o infracțiune de înșelăciune, comisă în formă continuată, cu 6 acte materiale. În concluziile sale, procurorul a solicitat respingerea cererii de schimbare de încadrare juridică, având în vedere printre altele, următorul argument:
- chiar dacă s-ar dovedi că acțiunile de inducere în eroare la diverse intervale de timp, au fost realizate în baza aceleiași rezoluții infracționale, nu pot fi îndeplinite condițiile infracțiunii continuate, întrucât există incompatibilitate între infracțiunea continuată și pluralitatea de subiecți pasivi;
 - deși conform instanței de control constituțional, condiția unității subiectului pasiv în cazul infracțiunilor continuate creează o diferență de tratament juridic, care nu își găsește nicio justificare obiectivă și rezonabilă, astfel că nu poate constitui un temei legal de diferențiere între infracțiunea continuată și concursul de infracțiuni, intervalul de timp relativ lung între cele șase acțiuni, poate contura lipsa rezoluției infracționale unice;
 - întrucât instanța de control constituțional și-a menținut în mod constant jurisprudența cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 35 alin. 1 din Codul penal, fără a reevalua impactul excluderii aplicării lor în situațiile care nu justifică reținerea concursului de infracțiuni.

- 6 Începând cu luna ianuarie 2018, inculpatul s-a mutat în locuința tatălui persoanei vătămate pentru a-l ajuta pe acesta la treburile gospodărești și a locuit împreună cu acesta și cu persoana vătămată, având folosință comună a apartamentului, împărțind cheltuielile curente de întreținere și mâncare. În perioada octombrie – decembrie 2019, urmărind să obțină satisfacție sexuală, în mai multe randuri inculpatul major a determinat-o pe persoana vătămată, în vârstă de 7 ani, să-l masturbeze și a atins-o pe acesta în zona intimă cu organul genital, amenințând-o cu bătaia dacă va spune ceva din cele petrecute tatălui ei, amenințare exercitată atât înainte de comiterea primei acțiuni și cât și ulterior pe parcursul intervalului de timp menționat. Din raportul privind profilul psihologic al persoanei vătămate, a rezultat că minora prezintă coșmaruri, vigilență anxioasă, lipsă de control și că descrierile emoționale trimit la fapte petrecute în mod real, care indică abuzul sexual. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru infracțiunea de corupere sexuală a minorilor prevăzută de art. 221 alin. 1 din Codul penal. Pornind de la premisa că la termenul de judecată din data de 12.09.2021 instanța a pus în discuție schimbarea de încadrare juridică și că prin Legea nr. 217/2020, art. 221 alin. 2 lit. a și art. 219 alin. 2 lit. b au fost modificate, în sensul că în loc de sintagma "victima este rudă în linie directă, frate soră", a fost introdusă sintagma "fapta a fost comisă de către un membru de familie sau de către o persoană care conviețuiește cu victima" arătați care dintre cele trei variante este cea legală:
- schimbarea de încadrare juridică din infracțiunea prevăzută de art. 221 alin. 1 din Codul penal în infracțiunea prevăzută de art. 221 alin. 1 din Codul penal cu aplicare art. 35 alin. 1 din Codul penal și art. 5 din Codul penal;
 - schimbarea de încadrare juridică din infracțiunea prevăzută de art. 221 alin. 1 din Codul penal în infracțiunea prevăzută de art. 219 alin. 1 și 2 lit. c din Codul penal cu aplicare art. 35 alin. 1 din Codul penal și art. 5 din Codul penal;
 - schimbarea de încadrare juridică din infracțiunea prevăzută de art. 221 alin. 1 din Codul penal în infracțiunea prevăzută de art. 219 alin. 1 și 2 lit. b și c din Codul penal cu aplicare art. 35 alin. 1 din Codul penal.
-
- 7 Faptele inculpatului care, în perioada iulie 2019 - ianuarie 2020, în calitate de prim-procuror al parchetului de pe lângă judecătoria, a distrus rechizitoriul întocmit de procurorul B. în dosarul nr. X. al unității de parchet menționate, ruperea rechizitoriului și în lipsa unei soluții de infirmare, repartizarea fără o soluție motivată a dosarului unui alt procuror, ceea ce a determinat amânarea pe un interval de 7 luni a trimiterii în judecată a inculpaților din acel dosar - C., D. și E. - constituind un și un ajutor pentru aceștia din urmă, în scopul îngreunării cercetărilor în cauza penală întrunesc elementele constitutive ale:
- infracțiunilor concurente prevăzute de art. 132 din Legea nr. 78/2000, cu referire la art. 297 alin. (1) C. pen, art. 259 alin. (1) și (2) din Codul penal și art. 269 alin. (1) din Codul penal;
 - infracțiunilor prevăzute de art. 259 alin. (1) și (2) din Codul penal și art. 269 alin. (1) din Codul penal;
 - infracțiunii complexe prevăzute de art. 132 din Legea nr. 78/2000, cu referire la art. 297 alin. (1) din Codul penal;
-
- 8 Cu privire la inculpata T.R. trimisă în judecată de procuror împreună cu alte persoane, instanța a reținut că aceasta, având calitatea de femeie de serviciu în cadrul saloanelor de masaj erotic deținute de către societatea D.I. S.R.L. a achiziționat prezervative pentru fetele aflate în imobilele unde se desfășurau aceste servicii, având reprezentarea faptului că bunurile sunt folosite pentru întreținerea de relații sexuale și, la solicitarea fetelor, a schimbat diferite sume de bani în bancnote cu valoare mai mică, pentru ca persoanele de sex feminin să poată să dea restul clienților și s-a interesat în mod permanent de numărul clienților și al sumelor obținute de către fete. Fapta reținută de instanța de judecată:
- nu constituie o faptă prevăzută de legea penală, având în vedere contribuția inculpatei la prestarea serviciilor de natură sexuală de către celelalte persoane;
 - constituie proxenetism prin înlesnirea practicării prostituției;
 - constituie complicitate la proxenetism.

- 9 Urmare a plângerii prealabile formulate în cursul lunii decembrie 2019, de către reprezentantul legal al persoanei vătămate minore pentru infracțiunea de abandon de familie, în fapt s-a reținut că din iunie 2019 până la data punerii în mișcare a acțiunii penale (ianuarie 2020) inculpatul cu rea – credință nu a mai achitat pensia de întreținere stabilită în favoarea minorului prin sentința civilă. În cursul judecății inculpatul a achitat cuantumul pensiei de întreținere restante. Din fișa de cazier a rezultat că prin sentința penală definitivă la data de 13.03.2018 a fost condamnat la pedeapsa închisorii de 2 ani pentru infracțiunea de furt, cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe un termen de supraveghere de 4 ani. În ceea ce privește pluralitatea de infracțiuni rezultată raportat la fișa de cazier judiciar, prin hotărârea pronunțată la data de 05.07.2021 instanța a hotărât că:
- A. urmare a condamnării inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 378 al. 1 lit. c din Codul penal se impune revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și aplicarea regulilor privind recidiva postcondamnatorie, urmând ca pedeapsa rezultantă să fie executată în regim de detenție;
 - B. nu se dispune revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere, întrucât infracțiunea de abandon de familie este o infracțiune continuă, în cazul căreia data săvârșirii fetei este data epuizării inacțiunii, iar reprezentantul legal al persoanei vătămate minore nu a formulat plângere prealabilă în termen legal;
 - C. reținând dincolo de orice bănuială rezonabilă comiterea infracțiunii prevăzute de art. 378 al. 1 lit. c Cod penal, l-a condamnat pe inculpat la pedeapsa închisorii cu suspendarea executării sub supraveghere, cu respectarea condițiilor prevăzute de art. 92-94 din Codul penal.
-
- 10 Inculpatul A.B. a fost condamnat definitiv la o pedeapsă de 3 ani și 6 luni închisoare pentru comiterea în martie 2014 a infracțiunii de tâlhărie calificată. Acesta a început executarea pedepsei la data de 10 octombrie 2016. Condamnatul dorește să obțină reabilitarea sa pentru condamnarea dispusă. La ce dată se împlinește termenul de reabilitare judecătorească, potrivit legii?
- A. la data de 08.04.2024;
 - B. la data de 09.04.2024;
 - C. la data de 10.04.2024.
-

- 11 La data de 01.07.2019 procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel S a sesizat Curtea de Apel S cu cererea de recunoaștere a sentinței penale nr. 203 din data de 28.03.2017, pronunțată de Tribunalul Ordinar din Tivoli, definitivă la data de 04.02.2017, prin care cetățeanul român X a fost condamnat la pedeapsa de 6 ani închisoare și 1400 euro amendă pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prev. de art. 628 Cod penal italian și transferarea persoanei condamnate într-un penitenciar din România în vederea executării pedepsei aplicate. Potrivit datelor înscrise în certificatul menționat la art. 4 din Decizia Cadru nr. 2008/909/JAI a Consiliului din 27.11.2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în UE, pe numele persoanei condamnate X a fost emis un ordin de expulzare în România. Persoana condamnată X nu a fost de acord cu transmiterea certificatului și a hotărârii judecătorești în vederea recunoașterii și efectuării transferului într-un penitenciar din România motivat de faptul că împreună cu toată familia s-au stabilit în Italia și, totodată, amenda de 1400 de euro a fost plătită, astfel că pedeapsa a fost partial executată. Curtea de Apel S:
- respinge cererea de recunoaștere a sentinței penale și de transfer a persoanei condamnate X, având în vedere manifestarea de voință a acesteia;
 - consultă autoritatea competentă a statului emitent pentru a stabili dacă persoana condamnată a plătit amenda aplicată;
 - admite cererea, recunoaște sentința penală nr. 203 din data de 28.03.2017, pronunțată de Tribunalul Ordinar din Tivoli, definitivă la data de 04.02.2017, prin care cetățeanul român X a fost condamnat la pedeapsa de 6 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prev. de art. 628 Cod penal italian și dispune transferarea persoanei condamnate într-un penitenciar din România în vederea executării pedepsei privative de libertate.
- 12 La data de 10 ianuarie 2020, persoana vătămată M a formulat plângere penală împotriva numitului R pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 244 C.pen. Plângerea a fost înregistrată la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel C. Ulterior, prin ordonanța nr. X/P/2020 din data de 6 februarie 2020, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus trimiterea cauzei de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel C la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel D în vederea soluționării cauzei, prorogându-se astfel competența în favoarea acestei unități de parchet. Prin ordonanța din data de 30 iunie 2020 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel D s-a dispus clasarea cauzei relativ la săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 244 C.pen., întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale. Prin ordonanța din data de 10 iulie 2020 a procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel D a fost admisă plângerea formulată de petentul M împotriva ordonanței procurorului din data de 30 iunie 2020, s-a dispus infirmarea acesteia, redeschiderea și reluarea urmăririi penale, având în vedere că, la data dispunerii soluției de clasare termenul de prescripție specială nu era împlinit, acesta urmând a se împlini la data de 25 iulie 2020. Dosarul a fost trimis la Curtea de Apel D în vederea confirmării redeschiderii urmăririi penale. Prin încheierea din data de 27 iulie 2020, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel D:
- declină competența soluționării cererii formulate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel D privind verificarea legalității și temeiniciei ordonanței din data de 10 iulie 2020 a procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel D, de redeschidere și reluare a urmăririi penale, în favoarea Curții de Apel C;
 - constată legalitatea și temeinicia ordonanței din data de 10 iulie 2020 a procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel D, de redeschidere și reluare a urmăririi penale;
 - respinge cererea de confirmare a redeschiderii urmăririi penale.

- 13 Prin încheierea din data de 11.07.2019 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului B s-au respins, ca nefondate, cererile și excepțiile formulate de inculpatul X referitoare la legalitatea și loialitatea administrării probelor în faza de urmărire penală. Totodată, s-a constatat competența și legalitatea sesizării instanței, motiv pentru care s-a dispus începerea judecății sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, faptă prevăzută la art. 289 C.pen.
- Referitor la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, s-a constatat că audierile martorilor A și B din data de 12.02.2019 și a martorilor C și D din data de 13.02.2019 au fost efectuate în lipsa apărătorului inculpatului. Totodată, s-a constatat că, organul de cercetare penală, apreciind că este esențială audierea martorului E propus în apărare de coinalpatul Y, a admis cererea și a procedat de îndată la audierea acestuia.
- Împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară a formulat contestație inculpatul Y, fără a indica în scris criticile pe care înțelege să le aducă încheierii judecătorului de cameră preliminară de la instanța sesizată prin rechizitoriu.

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel B va dispune:

- A. admiterea contestației și excluderea probelor testimoniale, dacă va constata că avocatul inculpatului X a depus la dosarul cauzei împuternicirea avocațială;
 - B. respingerea contestației, ca inadmisibilă;
 - C. admiterea contestației și excluderea declarației martorului E.
- 14 Inculpatul a fost trimis în judecată, la data de 10.09.2017 pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 întrucât în perioada 10.04.2015 – 03.08.2016, în calitate de administrator al unei societăți comerciale nu a evidențiat în documentele contabile totalitatea veniturilor realizate, cauzând un prejudiciu la bugetul de stat în sumă de 374.253, 67 lei. Prin încheiere definitivă, judecătorul de cameră preliminară a constatat competența instanței, legalitatea sesizării, a probelor administrate și a actelor de urmărire penală efectuate și a dispus începerea judecății. Inculpatul a fost achitat în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C.proc.pen., nefiind întrunite elementele de tipicitate ale faptei. Împotriva sentinței penale, a declarat apel inculpatul, motivând, între altele faptul că nu a beneficiat de asistență juridică obligatorie la urmărire penală, având în vedere limitele de pedeapsă ale infracțiunii deduse judecății. A mai criticat sentința atacată și referitor la faptul că, în cursul urmăririi penale, a achitat o cauțiune de 10.000 lei, iar instanța de fond nu a dispus restituirea deși fusese achitat.
- Instanța de apel, limitându-se la analiza motivelor invocate de inculpatul apelant:
- A. va examina pe fond apelul declarat;
 - B. va desființa sentința atacată și va dispune trimiterea cauzei spre rejudecare, aceasta urmând a fi reluată de la procedura camerei preliminare;
 - C. va respinge apelul ca inadmisibil, întrucât inculpatul a fost achitat în fond.

15 Prin ordonanța procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria B din data de 13 martie 2018 s-a dispus clasarea cauzei având ca obiect plângerea numitei I sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz de încredere prev. de art. 238 alin. (1) C.pen., întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală. Prin ordonanța prim procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria B din data de 4 mai 2019 s-a dispus admiterea plângerii formulată de petentul A împotriva ordonanței din data de data de 13 martie 2018 a Parchetului de pe lângă Judecătoria B, dispunându-se redeschiderea urmăririi penale cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere prev. de art. 238 alin.(1) C.pen. În cuprinsul ordonanței s-a reținut că față de petentul A au fost dispuse, de organele de urmărire penală, două soluții contradictorii nedefinitive, respectiv ordonanța de clasare din data de 13 martie 2018 și, anterior acestei ordonanțe, rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul C prin care s-a dispus trimiterea în judecată pentru aceeași faptă. Prin încheierea judecătorului de cameră preliminară nr. 354 din data de 16 mai 2019, pronunțată în dosarul Judecătoriei B, a fost respinsă cererea Parchetului de pe lângă Judecătoria B, s-a constatat nelegalitatea ordonanței din data de 4 mai 2019 și s-a infirmat redeschiderea urmăririi penale. În considerentele acestei hotărâri s-a reținut, în esență, că redeschiderea urmăririi penale ar fi „illogică” în condițiile în care se desfășoară simultan două procese penale cu privire la aceeași faptă, dat fiind faptul că s-au făcut cercetări față de intimatul A cu privire la o faptă pentru care acesta a fost trimis în judecată într-un alt dosar aflat în cursul judecății în apel.

Prin sentința penală nr. 42 din data de 10 septembrie 2018, pronunțată de Judecătoria B, în baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) C.proc.pen., s-a dispus achitarea inculpatului A pentru săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere prev. de art. 238 alin. (1) C.pen. în dauna persoanei vătămate I. Prin decizia penală nr. 732 din data de 29 iunie 2019 Curtea de Apel Z a respins ca tardiv apelul declarat de apelantul inculpat A împotriva sentinței penale nr. 42 din data de 10 septembrie 2018, pronunțată de Judecătoria B, a admis apelul declarat de procuror, a desființat sentința atacată și, rejudecând, în baza art. 396 alin. (1) raportat la art. 16 alin. (1) lit. i) C.proc.pen., a încetat procesul penal privind pe inculpatul A pentru săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere prev. de art. 238 alin. (1) C.pen. ca urmare a existenței autorității de lucru judecat. Instanța de apel a avut în vedere faptul că, prin ordonanța de clasare din data de 13 martie 2018 a fost analizat fondul cauzei și ordonanța prim procurorului prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale a fost infirmată prin încheierea judecătorului de cameră preliminară din data de 16 mai 2019, în cauză existând un impediment ce împiedică exercitarea acțiunii penale față de inculpat, soluția de clasare a procurorului având, în accepțiunea Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene, caracterul unei hotărâri definitive, similară deciziei penale a unei instanțe. După rămânerea definitivă a hotărârii, în cauză a formulat recurs în casație procurorul, invocând incidența cazului prevăzut în art. 438 alin. (1) pct. 8 C.proc.pen., respectiv greșita încetare a procesului penal față de inculpatul A. Înalta Curte de Casație și Justiție va dispune:

- A. admiterea recursului în casație declarat de procuror, casarea sentinței penale nr. 42 din 10 septembrie 2018 a Judecătoriei B și a deciziei penale nr. 732 din 29 iunie 2019 a Curții de Apel Z și trimiterea cauzei spre re judecare la Judecătoria B;
- B. admiterea recursului în casație declarat de procuror, casarea deciziei penale nr. 732 din data de 29 iunie 2019 a Curții de Apel Z și trimiterea cauzei spre re judecare la Curtea de Apel Z;
- C. respingea recursului în casație și menținerea hotărârii atacate.

16 Împotriva deciziei de condamnare pronunțată de instanța de apel, inculpatul a introdus contestație în anulare deoarece apelul i-a fost respins, argumentând că la judecata în apel a lipsit partea civilă față de care procedura de citare nu a fost îndeplinită conform legii. Contestatorul a motivat că din cauza lipsei părții civile nu a avut posibilitatea contestării în contradictoriu cu aceasta a cuantumului pretențiilor civile, fiindu-i încălcat astfel dreptul la apărare.

Instanța competentă a dispus respingerea cererii, soluția fiind:

- A. legală, deoarece cererea nu îndeplinea condițiile legale;
- B. nelegală, deoarece contestatorul avea calitatea procesuală pentru introducerea unei asemenea cereri, fiind parte la soluționarea cauzei în apel;
- C. nelegală, întrucât calea de atac vizează o hotărâre definitivă și a fost invocat unul dintre cazurile de contestație în anulare prevăzute de lege.

- 17 În anul 2015, inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, faptă săvârșită la data de 14.06.2013. În fața instanței de fond au fost acordate mai multe termene de judecată fiind administrate probe cu înscrisuri și martori, iar la termenul de judecată din 17.06.2016 inculpatul a solicitat un nou termen pentru a depune înscrisuri în apărare. La termenul din 16.07.2016, inculpatul și partea civilă au depus un acord de mediere în sensul că nu mai există pretenții de natură penală în legătură cu fapta dedusă judecății.
Față de această situație:
- A. instanța ia act de acordul de mediere și dispune în consecință;
 - B. instanța poate lua act de acordul de mediere;
 - C. instanța nu va lua act de acordul de mediere și va dispune continuarea judecății.
- 18 Prin sentința penală nr. 424 din data de 23.06.2021 a Curții de Apel B, constatând că sunt îndeplinite condițiile legale și nu există niciunul dintre motivele obligatorii sau opționale de refuz al executării, a fost admisă sesizarea formulată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel B, s-a dispus executarea mandatului european de arestare emis de Tribunalul Roma pe numele persoanei solicitate F, cetățean italian, și predarea acesteia către organele judiciare din Italia. Prin aceeași hotărâre s-a dispus arestarea persoanei solicitate F pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 23.06.2021 în vederea predării către autoritățile judiciare din Italia. În fapt, la data de 02.05.2021 Tribunalul Roma a emis pe numele persoanei solicitate F un mandat european de arestare în vederea executării pedepsei privative de libertate de 6 ani pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă la omor prev. de art. 54 și 452 Cod penal italian. În ședința din data de 23.06.2021, persoanei solicitate i s-a adus la cunoștință conținutul mandatului european de arestare iar în declarația dată în fața judecătorului, aceasta a arătat că nu dorește să fie predată autorităților judiciare din Italia întrucât toată familia, respectiv copiii și soția, trăiesc în România, urmând ca și el să se stabilească în această țară.
Raportat la aceste date:
- A. curtea de Apel B putea refuza executarea mandatului european de arestare întrucât a fost emis în scopul executării unei pedepse cu închisoarea iar persoana solicitată a declarat că nu este de acord cu predarea;
 - B. prin hotărâre de predare, Curtea de Apel B nu putea dispune o altă măsură preventivă;
 - C. curtea de Apel B nu putea dispune, prin aceeași hotărâre, și măsura preventivă a arestării persoanei solicitate.

- 19 La data de 10.09.2020, în jurul orelor 22, 00, numitul AB, aflat sub influența băuturilor alcoolice, nemulțumit de faptul ca vânzătorul XY, din magazinul M, a refuzat să îi vândă mai multe sticle de bere, a ieșit în fața magazinului și, în prezența mai multor persoane, a proferat injurii și amenințări la adresa angajaților magazinului M, a aruncat cu pietre înspre geamurile magazinului, fără însă a le lovi.

Agenții de poliție sosiți la fața locului l-au amendat pe AB pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice - "săvârșirea în public de fapte, acte sau gesturi obscene, proferarea de injurii, expresii jignitoare sau vulgare, amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, de natură să tulbure ordinea și liniștea publică sau să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora", fiindu-i aplicată sancțiunea amenzii contravenționale de 1.000 lei, maximul prevăzut de art. 3 pct. 1 lit. b) din Legea nr. 61/1991.

AB a formulat plângere contravențională împotriva procesului-verbal din data de 10.09.2020, aceasta fiind respinsă definitiv de instanțele de judecată la data de 05.03.2021.

La data de 15.09.2020, reprezentantul legal al magazinului M a sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria O cu privire la săvârșirea de către numitul AB a infracțiunii de tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 371 C.pen.

Prin rechizitoriul din data de 10.06.2021 al Parchetului de pe lângă Judecătoria O, AB este trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 371 C.pen., reținându-se că, prin comportamentul său din data de 10.09.2020, AB a tulburat grav ordinea și liniștea publică și că angajarea răspunderii sale contravenționale nu împiedică trimiterea în judecată pentru săvârșirea infracțiunii indicate.

Punctul de vedere al Parchetului a fost îmbrățișat de Judecătoria O, care a dispus condamnarea lui AB la pedeapsa de 1 an închisoare cu suspendarea sub supraveghere a executării.

Împotriva hotărârii de condamnare a formulat apel AB, acesta invocând încălcarea articolului 4 din Protocolul 7 la Convenție.

Concluziile reprezentantului Ministerului Public, în raport de cele invocate de apelantul inculpat AB, sunt următoarele:

- A. în cauză nu este aplicabil articolul 4 din Protocolul 7 la Convenție, întrucât prima sancțiune aplicată nu vizează săvârșirea unei infracțiuni, ci a unei abateri administrative;
- B. în cauză se impune pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal, având în vedere că fapta pentru care AB a fost sancționat administrativ este esențial identică cu fapta pentru care s-a dispus trimiterea acestuia în judecată;
- C. în cauză, în ipoteza în care instanța penală ține cont la individualizarea pedepsei de sancțiunea anterior aplicată, nu există o încălcare a articolului 4 din Protocolul 7 la Convenție.

20 Prin rechizitoriul din data de 25.06.2021, procurorul de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Braşov a dispus trimiterea în judecată în stare de arest preventiv a inculpaţilor AB şi CD pentru săvârşirea infracţiunilor de viol şi lipsire de libertate în mod ilegal, reţinând în fapt că la data de 20.05.2021 aceştia au răpit-o pe victima MN, cetăţean bulgar, din localitatea Ruse şi au dus-o în Braşov în locuinţa inculpatului AB, unde au întreţinut relaţii sexuale cu ea, împotriva voinţei acesteia. În cursul urmăririi penale, inculpaţii au fost asistaţi de acelaşi apărător ales, domnul avocat X. Cu prilejul audierii de către procuror, inculpatul AB a declarat că nu a participat la răpirea victimei, doar a pus la dispoziţia lui CD locuinţa sa din Braşov, unde acesta a violat-o în repetate rânduri pe MN pe parcursul a două zile. AB a precizat că el însuşi a avut un singur raport sexual cu victima, numai ca urmare a presiunilor făcute de inculpatul CD. Totodată, inculpatul AB a predat un DVD cu înregistrări video, realizate de el cu telefonul mobil, în care inculpatul CD era surprins în timpul actelor sexuale cu MN. Inculpatul CD s-a prevalat de dreptul la tăcere în cursul urmăririi penale.

În cursul judecăţii, reprezentantul Ministerului Public a solicitat instanţei să dea eficienţă prevederilor art. 3 alin. (1) din Directiva 2013/48/UE privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale şi al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum şi dreptul ca o persoană terţă să fie informată în urma privării de libertate şi dreptul de a comunica cu persoane terţe şi cu autorităţi consulare în timpul privării de libertate. În concret, a solicitat instanţei să desemneze apărători din oficiu pentru inculpaţii AB şi CD, întrucât interesele acestora sunt contradictorii.

Constatând contrarietatea de interese a celor doi inculpaţi şi având în vedere jurisprudenţa CJUE în interpretarea Directivei 2013/48/UE, instanţa:

- A. nu va putea exclude avocatul mandatat de către cei doi inculpaţi, în cazul în care inculpaţii se opun şi solicită în mod expres să fie reprezentaţi în continuare de către acelaşi apărător ales, întrucât o asemenea măsură ar fi de natură să aducă atingere dreptului la apărare şi dreptului de a avea acces la un avocat;
- B. va putea exclude avocatul mandatat de către cei doi inculpaţi, chiar împotriva voinţei acestora, şi va putea permite inculpaţilor să îşi mandateze alţi avocaţi sau, dacă este cazul, să desemneze ea însăşi avocaţi din oficiu, care să-l înlocuiască pe primul, întrucât posibilitatea de a recurge la un avocat ales nu este absolută, iar o asemenea măsură este de natură să garanteze eficienţa dreptului la apărare şi a dreptului de a avea acces la un avocat;
- C. nu va putea exclude avocatul mandatat de către cei doi inculpaţi, împotriva voinţei acestora, întrucât dreptul inculpaţilor de a recurge la un avocat ales nu poate face obiectul niciunei restricţii, având în vedere că acest drept prevalează oricărui obiectiv de interes general.